

landske Handel er, som jeg tidligere har nævnt, ikke kommet hjem. Naar han vender tilbage, skal jeg lade ham tilflyde Meddelelse om, hvad det ærede Medlem har sagt. Det er jo ganske givet, at saadanne Forhold ikke maa finde Sted. Grønlænderne skal selvfølgelig behandles af Danske nøjagtig paa samme Maade, som Danske indbyrdes behandler hinanden. Jeg skal da ogsaa faa oplyst Grundene til, at det Reglement, som det ærede Medlem omtalte, er optaget i Meddelelser fra Grønland, ligesom jeg skal samtale med Direktøren om disse Meddelelsers Offentliggørelsesform, idet de hidtil, saa vidt mig bekendt, er offentliggjorte af Direktoratet uden at have været forelagte for Ministeriet — i alt Fald har jeg først set det Eksemplar af Meddelelserne, som er udkommet efter min Tiltræden, i samme Skikkelse som den, hvori det ærede Medlem har set det: i færdigtrykt Tilstand.

Det ærede Medlem sagde, at han i 1911—12 med megen Betænkelighed havde stemt for en Lov om Grønland, fordi han saa Kirkerne blev lagt ind under Indenrigsministeriet. Disse Betænkeligheder kunde det ærede Medlem have sparet sig; Kirke- og Skolevæsenet henhører ligesom tidligere under Kultusministeriet, og Indenrigsministeriet har ingen som helst Indflydelse derpaa. Jeg kan nu nok forstaa, hvad det ærede Medlem har ment, nemlig at de grønlandske Anliggender er Genstand for Fællesstyrelse i Direktoratet, men dette staar med Hensyn til Skole- og Kirkevæsenet direkte under Kultusministeriet og kun for de andre Anliggenders Vedkommende under Indenrigsministeriet. Jeg haaber at have gjort det ærede Medlem opmærksom paa denne Misforstaaelse paa en tilstrækkelig varsom Maade, thi det vilde jo være skrækkeligt, hvis hans Velvillie overfor Grundlovssagen skulde lide noget Skaar ved nogen som helst til ham rettet Bemærkning. Jeg siger dette, fordi det forekommer mig, at der i det ærede Medlems Udtalelser var noget mimoseagtigt, som gav mig Indtrykket af, at Paa-skriften: „Forsigtig, Glas, denne Side opad“, som Finansministeren omtalte, var blevet anbragt paa en gal Kasse. Det ærede Medlems Krav til Forhandlingerne her i Tinget under Grundlovssagens Behandling mindede mig om de Fordringer, som ifølge de af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) oplæste Krigsartikler, „Instruktionen angaaende Krigen til Lands“, tidligere har været gjort gældende her i Lan-

det: „Alle og enhver, som henhører til denne Krigsmagt“ — jeg tænker her paa de tre samvirkende Grundlovspar-tier — „skal uden Hensyn til, af hvad Tro og Nation nogen maatte være, elske hverandre kristeligt, og ingen bevise hinanden enten med Ord eller Gerninger nogen Spot.“ Lige saa lidt som jeg tror, at denne Bestemmelse i Krigsartiklerne har haft nogen praktisk Betydning paa de Tider, skønt Overtrædelser truedes med Straf paa Kroppen eller Livet, lige saa lidt tror jeg, at den kan bringes til Gyldighed nu. Men det er ogsaa ganske unødvendigt. Hvis det ærede Medlem mener, at der her i Salen er holdt nogen overflødig og uheldig Tale om det ærede Medlem fra Ringkøbing, er det dog en ejendommelig Maade, han beklager sig paa. Han udtalte, at naar man betvivler vor Villie til at fremme Grundlovs-sagen, kan det blive nødvendigt at lade den falde. Det lyder underligt. Altsaa: Hvis du tror, at jeg ikke vil følge dig, kan jeg blive nødt til at forlade dig. Dette kunde dog tværtimod være Vejen til at give en fejlagtig Mistro et Realitetsgrundlag. Jeg tror, jeg tør sige, at der er ingen bedre Midler til at skaffe Oprensning for fejlagtig og urigtig Miskendelse end at vise i Gerning, at den har været fejlagtig og urigtig.

Jeg for mit Vedkommende føler mig ganske overbevist om, at med Hensyn til Grundlovssagen er det slet ikke de enkelte Personers Følelse overfor hinanden indenfor det enkelte Parti eller i de forskellige Partier og ej heller Partiernes Følelser overfor hinanden, som bestemmer dens Fremtid. Denne Sags Styrke ligger deri, at mange Partier, som har sagt hinanden Ubehageligheder før, og som ikke kan undgaa at gøre det i Fremtiden, er enedes om et Forslag, fordi selve Sagen førte dem sammen, og fordi det er nødvendigt, at de staar sammen om dens Fremme. Derfor vil de ogsaa blive ved med at staa sammen, og naar denne Sag er behandlet færdig, vil det altsaa vise sig, at der slet ikke har været nogen Grund til Miskendelse, fordi ingen har kunnet forlade den samlede Hær.

Maa jeg efter denne lille Digression, som det ærede Medlems mimoseagtige Tale har givet mig Anledning til, vende tilbage til min egentlige Opgave og dernæst sige et Par Ord om Postvæsenet. Det ærede Medlem fra Lyngby fremdrog en hel Række Postspørgsmaal og sagde blandt andet, at han kunde ønske, at de Landposter, som udgik